

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ναι και κάνε το σταυρό σου να πει το ναι. Προβληματίζεται και ναι... και όχι. Την έχω όμως από κοντά, της μιλάω συνέχεια...κι ελπίζω.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ωχ, Άγιο Νικόλαε, κάνε το θαύμα σου. Γι' αυτήν χίλιες φορές μακάρι, χίλιες φορές (κάνει το σταυρό της). Αγία Ευθαλία μου, αγία μητέρα ας δώσει ο Θεός να γίνουμε και συμπεθέρες (συγκινείται). Χριστόδουλε, αυτή η γυναίκα ήταν Αγία. Πόσες φορές με βοήθησε, με τάισε, με ζέστανε... Εγώ ήμουνα φτωχή, όπως ξέρεις κι αυτή ήταν νοικοκυροπούλα. Κι όμως μου φερόταν πάντα σαν να είμαστε το ίδιο, σαν μεγαλύτερη αδελφή. Και να σου πω και κάτι... Σ' αυτήν ερχόμουνα για να σε βλέπω... Κι αυτή μόνο ήξερε για μας... Να σου πω και κάτι άλλο. Στην απελπισία μου αυτή μου βρέθηκε, αυτή μου έδωσε λεφτά να φύγω. Και μου είπε να μην το πω ποτέ και να μην το σκεφτώ ποτέ... (κουνάει το κεφάλι της πέρα-δώθε) Για σκέψου πως τα φέρνει η ζωή...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Χρυσάνθη, καιρός να μιλήσουμε ελεύθερα, είμαστε μόνοι μας και μπορούμε να ανοίξουμε τις καρδιές μας. Ξέρω πως δεν έφυγες γιατί το ήθελες. Και ξέρω πως κάτι ήθελες να κρύψεις, γι' αυτό δεν επικοινωνήσες μαζί μου. Γι' αυτό η τρυφερότητα που ένοιωθα για κείνο το σεμνό, το αγνό πλάσμα που ήσουν έγινε στοργή και αγωνία.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Χριστόδουλε, αν ήξερες...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ξέρω, Χρυσάνθη, ξέρω... τα έβαλα ένα-ένα κάτω και κατάλαβα. Ήταν τότε μετά το δυστύχημα του Άναντου. Ήσουν αλαφιασμένη τις τελευταίες μέρες πριν φύγεις ξαφνικά. Κι ήταν κι ο αδελφός σου ο Ταξίαρχος που έφυγε κι εκείνος μετά από σένα. Κατάλαβα ότι ήταν κι εκείνος ανακατωμένος.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Όχι, όχι δεν είχε τίποτα ο Ταξίαρχος. Έφυγε για να με προστατέψει... Να με προστατέψει... ο άμοιρος... Χριστόδουλε, είσαι ο μόνος που μπορώ να εξομολογηθώ και ο μόνος που πρέπει να ξέρεις την αλήθεια.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Χρυσάνθη, μιλάμε οι δυο μας. Δεν είμαι δικαστής. Ύστερα έχουν περάσει τόσα χρόνια...

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ναι, τόσα χρόνια... Κι όμως ο εφιάλτης με ακολουθεί.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Καημένο, παιδί, τι έζησες!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Τι έζησα... Αν ήξερες τι έχω περάσει... Όμως πολέμησα, Χριστόδουλε, αγωνίστηκα, σκλήρινα. Έκανα την καρδιά μου πέτρα και πάλαιψα, αγωνίστηκα. Κατάφερα να σταθώ στα πόδια μου. (σαν κάτι να θυμήθηκε, ανήσυχια). Χριστόδουλε, δεν πρέπει να μάθει τίποτα και ποτέ ο Μάνθος, σε παρακαλώ. Δεν με νοιάζει για τον κόσμο. Θα δεχόμουν να με φτύσουν, να με μουτζουρώσουν, να με λιντσάρουν, να με κρεμάσουν. Δεν θα δίσταζα να πάω στην πλατεία και να φωνάζω, να ομολογήσω, να απολογηθώ, να εξηγήσω τέλος πάντων. Δεν με νοιάζει τίποτα πια, μόνο να μην πικραθεί ο Μάνθος.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (την κοιτάει στα μάτια). Το παιδί σου! (τονίζει το «σου»)

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: (ταράζεται - με συγκίνηση) Ναι, το παιδί μου, Χριστόδουλε. Το παιδί μου! Ο καρπός του βιασμού μου! Η ντροπή μου και το καμάρι μου! Το μόνο πλάσμα στον κόσμο! Το παιδί μου που δεν το χάρηκα... που το στερήθηκα μια ολόκληρη ζωή. (με συντριβή) Δεν έχω τίποτα πλέον. Ούτε καρδιά, ούτε τιμή, ούτε δικούς. (σιγή) Μέχρι να βγει από πάνω μου το μισούσα, κι αυτό και τον εαυτό μου. Όταν το είδα όλα άλλαξαν... Και το στερήθηκα, Χριστόδουλε, το στερήθηκα... (κλαίει) Το πήρε η αδελφή μου που δεν είχε δικά της, ήταν η μόνη λύση, αλλά έστελνα, πάντα έστελνα,

όσο ήταν μικρό. Δεν μου το ανάστησε ο Μιχαήλος. Όμως εγώ το στερήθηκα... Χάρηκα μόνο τα γράμματά του, από την ξενιτειά, που τα κρατάω όλα και κείνα τα λίγα που μου 'στελνε από το στέρημά του. Μου έγραφε, «είσαι η θεία μου η αγαπημένη και η μοναδική». Κι έλεγα «Αχ, ψυχούλα μου και να 'ξερες». Τώρα δεν έχω τίποτ' άλλο απ' αυτόν. Χριστόδουλε, δεν ξέρω, δεν μπορώ να σου τα πω με τάξη. Μόνο σε σένα μπορώ να τα πω, μόνο σε σένα μπορώ να ανοίξω την καρδιά μου, να εξομολογηθώ, να αλαφρώσω.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ξέρεις πως ότι πούμε θα μείνει μεταξύ μας.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Το ξέρω, Χριστόδουλε, κι είσαι ο μόνος άνθρωπος που μπορώ ν' ανοίξω την καρδιά μου, να τα πω όλα. Η προσβολή ήταν θάνατος. Η ψυχή μου νεκρώθηκε, η ζωή μου τελείωσε εκεί... Έμεινε μόνο μια αγανάκτηση που ερχόταν σαν άγριο κύμα και μου σάρωνε τα πάντα. Αυτός ο άνθρωπος μου κατάστρεψε τη ζωή μου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ηρέμησε, ηρέμησε και κάτσε να μου τα πεις με τη σειρά απ' την αρχή.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ξέρεις τι μου συνέβη. Με βίασε και ξέρεις ποιος.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ναι, ο αδελφός του... Άναντου... Ο άρχοντας, ο... λεβέντης, ο...παλικαράς, ο...παλιάνθρωπος. Που έβλεπε τους ανθρώπους σαν κοπάδι και τις γυναίκες σαν χαρέμι του. Ήταν άλλοι καιροί τότε. Ήταν ο άρχοντας, ο μεγαλονοικοκύρης! Κανένας δεν τον έκλαψε! Και ξέρεις κάτι, ο ίδιος ο αδελφός του δέχτηκε την εκδοχή του ατυχήματος και δεν ζήτησε να προχωρήσουν οι ανακρίσεις. Τι σου λέει αυτό; Ότι ήξερε ότι κάπως από κάποιον τιμωρήθηκε δίκαια.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Πώς να στα πω, Χριστόδουλε, πώς να στα ιστορήσω; Με βρήκε και με βίασε. Δεν με ξεπλάνεψε. Με τη βία με κύλησε κάτω, με μαχαίρι με απείλησε. Εκεί πίσω από το ερημοκλήσι της Αγίας Παρασκευής. Είδες που είναι σαν να έχει κάτσει ένα κομμάτι του βράχου πάνω από τη θάλασσα; (αναστατωμένη) Το κτήνος! Και να μου λέει γλυκόλογα και να μου λέει «είδες δεν είναι τίποτα». Κι εγώ να έχω αίματα και να είμαι 16 χρόνων, δεν τα είχα κλείσει τα 16. Εγώ πάλευα να λευτερωθώ από τα χέρια του. Είχε πέσει απάνω μου, μου είχε σκίσει τα ρούχα... (μιλάει αγανακτισμένη αλλά σταματάει για λίγο) Όμως δεν το έκανα εγώ, Χριστόδουλε, δεν το έκανα... Αν το έκανα εγώ δεν το έκανα σκόπιμα... Όχι πως τον συχώρεσα, ακόμα και τώρα, αλλά ας τον τιμωρούσε ο Θεός. Δεν είχα σκοπό να τον τιμωρήσω εγώ. Και τι, θα έβρισκα δικαιοσύνη; Εκείνος ήταν ο δυνατός, θα έβγαине αθώς...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Πες μου τι έγινε, πώς έγινε.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Καθώς προσπαθούσα να πιαστώ από κάπου, να λευτερωθώ, να φύγω, έπιασα το όπλο του που το είχε αφήσει εκεί δίπλα. Του έβαλα την κάννη στο λαιμό. Φοβήθηκε στην αρχή, αλλά αμέσως το έπιασε και προσπάθησε να μου το πάρει. Το χέρι μου πήγε πιο κάτω στη...σκανδάλη - πώς το λένε - εκεί που είναι ο κόκορας. Είχα καλό πιάσιμο εκεί, η κάννη γλιστρούσε. Έβαλε το δικό του χέρι πάνω στο δικό μου. Προσπαθούσε να μου το πάρει. Φοβήθηκα πως αν το έπαιρνε μπορεί και να με σκότωνε. Το κράταγα σφιχτά... Πώς έγινε, θεέ μου πώς έγινε; Το όπλο βρόντηξε! Κουφάθηκα, με έπνιξε ο καπνός, τα έχασα... (κάνει κινήσεις με τα χέρια σαν να θέλει να διώξει την εικόνα). Του έφυγε το σαγόκι, γέμισε ο κόσμος αίματα... Τα έχασα... έπεσαν αίματα απάνω μου...Ταράχτηκα... Δεν σκέφτηκα αν ήταν ζωντανός ή πεθαμένος... Τον έσπρωξα από πάνω μου και έπεσε στα βράχια μαζί με το όπλο του. Τότε κατάλαβα τι έγινε... Χριστόδουλε, μπορείς να φανταστείς τη θέση μου; Σκέφτηκα πως έκανα φόνο... Ακόμα και τώρα πιστεύω πως εγώ τον σκότωσα... Όμως, ορκίζομαι ότι δεν το έκανα, δεν ήθελα να το κάνω, δεν ξέρω ακόμα, δεν μπορώ να ξεχωρίσω αν ήμουν εγώ που πίεσε τον κόκορα ή εκείνος... Δεν ξέρω, δεν μπορώ να καταλάβω, δεν κατάλαβα ποτέ πώς έγινε. Εγώ ήθελα μόνο να τον φοβίσω, να φύγει από πάνω μου (σιγή). Κι ωστόσο νοιώθω πάντα ένοχη και λέω. Κι αν δεν το έκανα εγώ, όμως ήμουν η αιτία να χαθεί ένας άνθρωπος... Κι αν δεν είχε πεθάνει και πέθανε όταν τον έσπρωξα κάτω στα βράχια; Και λέω πάλι. Μπορεί να τον τιμώρησε ο Θεός. Λες, Χριστόδουλε, να ήταν θεία δικαιοσύνη; Γιατί όμως να τιμωρηθώ κι εγώ; Εγώ τι έφταιξα, γιατί, γιατί; Μου κατάστρεψε τη ζωή μου, δεν τον συχώρεσα ποτέ, ας τον συχωρήσει ο Θεός εκεί που είναι. Όμως γιατί να τιμωρηθώ εγώ; Αν ήξερες τι έζησα, Χριστόδουλε.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ηρέμησε, ηρέμησε, τι έγινε μετά: